

Środki ochrony w sprawach cywilnych

Jakiegokolwiek środki służące ochronie praw (zakaz zbliżania się lub podobne postanowienia) wydane przez sąd krajowy mogą być wykonane w innym państwie UE.

Prawo do dalszego korzystania ze środków ochrony po przeprowadzeniu się do innego państwa członkowskiego

Aby skutecznie chronić ofiary (w szczególności różnych form przemocy domowej i uporczywego nękania) przed przemocą i napastowaniem, organy krajowe mogą wydawać szczególne środki (zakaz zbliżania się lub inne tego typu środki), które pomagają zapobiegać dalszej agresji i dalszym atakom ze strony sprawcy. W przypadku wydania środka ochrony w danym państwie członkowskim osoba podlegająca ochronie może zechcieć w dalszym ciągu korzystać z tej ochrony po przeprowadzeniu się do innego państwa członkowskiego lub w czasie podróży do tego państwa. W tym celu Unia Europejska wdrożyła mechanizm wzajemnego uznawania środków ochrony.

Krajowe środki ochrony mogą mieć charakter cywilnoprawny, karnoprawny lub administracyjnoprawny, przy czym ich czas trwania, zakres i postępowanie, w toku którego są wydawane, różnią się w zależności od państwa członkowskiego. Ze względu na odrębne podstawy prawne regulujące w prawie Unii Europejskiej kwestie wzajemnego uznawania środków cywilnoprawnych i karnoprawnych zaistniała konieczność przyjęcia dwóch odrębnych instrumentów zapewniających obieg trzech najpowszechniejszych środków ochrony w Unii Europejskiej. Nakazy ochrony objęte dyrektywą i rozporządzeniem dotyczą sytuacji, w których dana osoba będąca ofiarą lub potencjalną ofiarą przestępstwa, może powołać się na zakaz – wobec osoby stanowiącej zagrożenie – wstępu do pewnych pomieszczeń, nawiązywania kontaktu przez tę osobę lub zbliżania się tej osoby lub innych takich uregulowań.

 Rozporządzenie (EU) nr 606/2013 w sprawie wzajemnego uznawania środków ochrony w sprawach cywilnych ustanawia mechanizm umożliwiający bezpośrednie uznawanie nakazów ochrony wydanych jako środki cywilnoprawne w stosunkach między państwami członkowskimi.

W związku z tym osoba objęta cywilnoprawnym nakazem ochrony wydanym w państwie członkowskim miejsca zamieszkania może się na niego powołać w innym państwie członkowskim, przedstawiając właściwym organom **zaświadczenie** potwierdzające przysługujące jej prawa.

Rozporządzenie stosuje się od dnia **11 stycznia 2015 r.**

Jeżeli jednak dana osoba korzysta z nakazu ochrony w sprawach karnych wydanego przez państwo członkowskie, może wystąpić o wydanie europejskiego nakazu ochrony na podstawie **dyrektywy 2011/99/UE w sprawie europejskiego nakazu ochrony**, która wprowadza mechanizm pozwalający na uznawanie nakazów ochrony wydanych jako środki karnoprawne w stosunkach między państwami członkowskimi.

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

W związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej Komisja dokonuje obecnie aktualizacji niektórych treści na tej stronie. Jeżeli dana strona zawiera treści, które nie zostały jeszcze dostosowane w związku z wystąpieniem Zjednoczonego Królestwa, jest to niezamierzone i zostanie wkrótce skorygowane.

Ostatnia aktualizacja: 06/10/2020